

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Трескота Петра Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 109 Житлового кодексу Української РСР

м. К и ї в
14 січня 2021 року
№ 4-1(II)/2021

Справа № 3-248/2020(593/20)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого, доповідача,
Лемака Василя Васильовича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Трескота Петра Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 109 Житлового кодексу Української РСР.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Трескот П.Д. із клопотанням визнати такими, що не відповідають частинам першій, другій,

третьої, шостій статті 41 Конституції України (є неконституційними), положення частини другої статті 109 Житлового кодексу Української РСР (далі – Кодекс), якими передбачено, що громадянам, яких виселяють з жилих приміщень, одночасно надається інше постійне жилає приміщення, за винятком виселення громадян при зверненні стягнення на жилі приміщення, що були придбані ними за рахунок кредиту (позики) банку чи іншої особи, повернення якого забезпечене іпотекою відповідного жилого приміщення; постійне жилає приміщення, що надається особі, яку виселяють, повинно бути зазначено в рішенні суду.

Із матеріалів справи вбачається, що Трескот П.Д. на підставі укладеного 30 червня 2016 року договору купівлі-продажу придбав у власність квартиру, в якій, як виявилось після цього, без згоди та відома попереднього власника були зареєстровані чотири особи, двоє з яких – малолітні діти; добровільно знятися з реєстрації ці особи не бажали. У липні 2016 року Трескот П.Д. звернувся до суду з позовом про усунення перешкод, виселення вказаних осіб без надання іншого житлового приміщення та зняття з реєстрації.

Дрогобицький міськрайонний суд Львівської області рішенням від 23 березня 2018 року, залишеним без змін постановою Львівського апеляційного суду від 21 травня 2019 року, задовольнив позов Трескота П.Д.

Задовольняючи позовну заяву, суди першої та апеляційної інстанцій керувались тим, що відповідачі не надали жодних доказів правомірності їх реєстрації у спірній квартирі; реєстрація останніх у вказаній квартирі позбавляє позивача можливості реалізувати своє право власності у повному обсязі, а саме порушує його право користування цим житлом.

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду постановою від 15 липня 2020 року скасував рішення судів першої та апеляційної інстанцій, обґрунтувавши свою позицію тим, що згідно з частиною другою статті 109 Кодексу виселення із житла може відбуватись з одночасним наданням іншого рівнозначного приміщення.

Автор клопотання вважає, що положення частини другої статті 109 Кодексу позбавляють його можливості реалізувати право власності на житло у повному обсязі, а саме порушують його право користування житлом.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що остаточним судовим рішенням у справі Трескота П.Д. є постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 15 липня 2020 року.

Конституційна скарга Трескота П.Д. надійшла до Конституційного Суду України 28 грудня 2020 року, тобто строк її подання пропущено. Водночас Трескот П.Д. не заявив клопотання щодо поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а його конституційна скарга є такою, що подана з порушенням встановленого цим законом строку.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Трескота Петра Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 109 Житлового кодексу Української РСР на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

